

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobce: **Z. D.**, zastoupeného JUDr. Františkem Nunvářem, advokátem se sídlem Šaffova 29, Polička, proti žalovanému: **Generální finanční ředitelství**, se sídlem Lazarská 15/7, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2011, čj. 32980/11-3121-010728, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 2. 2013, čj. 31 Af 45/2012 - 38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Finanční úřad v Moravské Třebové (dále jen „správce daně“) doměřil dodatečným platebním výměrem ze dne 11. 7. 2007, čj. 27739/07/265970/2873, žalobci daň z příjmů fyzických osob za rok 2004 ve výši 31 584 Kč. Správce daně vyloučil z uplatněných daňových nákladů úroky uhrazené z meziúvěru a z úvěru ze stavebního spoření na bytové potřeby, neboť žalobce neprokázal, že v roce 2004 užíval nemovitost k trvalému bydlení. Finanční ředitelství v Hradci Králové (dále jen „finanční ředitelství“) zamítlo odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru rozhodnutím ze dne 23. 1. 2008, čj. 631/08-

1100-601319. Krajský soud v Hradci Králové rozhodnutí finančního ředitelství zrušil a vrátil věc žalovanému k doplnění dokazování. Finanční ředitelství znovu zamítlo žalobcovu odvolání rozhodnutím ze dne 28. 1. 2009, čj. 49/09-1100-601319. Žalobu proti novému rozhodnutí finančního ředitelství krajský soud zamítl rozsudkem ze dne 24. 9. 2010, čj. 31 Ca 46/2009 – 22. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 23. 9. 2010, čj. 8 Afs 78/2009 - 56.

[2] Žalobce podal dne 8. 6. 2011 návrh na povolení obnovy řízení, které bylo završeno shora uvedeným pravomocným rozhodnutím ze dne 28. 1. 2009, čj. 49/09-1100-601319. Finanční ředitelství zamítlo žádost žalobce o obnovu řízení rozhodnutím ze dne 7. 9. 2011, čj. 4506/11-1100-601319. Žalobce podal proti rozhodnutí o zamítnutí návrhu na obnovu řízení odvolání, které Generální finanční ředitelství (dále jen „žalovaný“) zamítlo rozhodnutím ze dne 12. 12. 2011, čj. 32980/11-3121-010728 (dále též „napadené rozhodnutí“).

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného správní žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové. Krajský soud žalobu zamítl. Nebyly dány důvody pro obnovu řízení podle § 117 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“). Nevyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění uplatněny v řízení již dříve a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí. Existenci svědka, který měl žalobce v lednu až březnu 2004 stěhovat do objektu, je třeba posoudit jako skutečnost, která objektivně existovala, žalobce o ní věděl a pokud by vyvinul dostatečné úsilí směřující k objasnění všech rozhodných skutečností, mohl a měl ji uplatnit již v řízení o doměření daně. Že si žalobce na tento důkaz nevzpomněl, není důvodem pro povolení obnovy řízení. Žalobce se o důkazu, kterého se dovolává, dozvěděl podle svého tvrzení v dubnu 2011, tedy v době, kdy ve věci doměření žalobcovy daně z příjmů za rok 2004 pravomocně rozhodl Nejvyšší správní soud a rovněž Ústavní soud, který žalobcovu ústavní stížnost proti rozsudku Nejvyššího správního soudu odmítl usnesením ze dne 20. 1. 2011.

III.

[4] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu nezákonnosti rozhodnutí krajského soudu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Namítl, že krajský soud pouze převzal všechny závěry z daňového řízení, které byly v jeho neprospěch a nevypořádal se s námitkami uplatněnými jak v daňovém řízení, tak v žalobě. Rovněž nesprávně aplikoval příslušná ustanovení zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, daňového řádu a zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů. Stěžovatel je přesvědčen, že je nezbytné k správnému vyměření daně, aby byl v rámci navrhované obnovy řízení vyslechnut jím navržený svědek, který by potvrdil stěžovatelovo trvalé bydlení v předmětné nemovitosti v průběhu roku 2004.

[5] Stěžovatel zdůraznil, že předmětnou nemovitost získal v dražbě jako obytný dům a od počátku ji užívá pro trvalé bydlení. Finanční orgány označily svědectví stěžovatelových rodičů za „ne stoprocentně věrohodné“, ačkoli právní terminologie takové označení nezná.

[6] Stěžovatel považuje za nesprávný názor žalovaného o nutnosti nést následky toho, že důkaz výsledkem svědka nenavrhл dříve. Podle stěžovatele je naopak opodstatněné každé svědectví, uplatněné kdykoli během desetileté lhůty pro stanovení daně ve smyslu § 148 daňového řádu.

IV.

[7] Žalovaný shrnul ve vyjádření ke kasační stížnosti dosavadní průběh správního i soudního řízení. Stěžovatel uvedl v kasační stížnosti stejné argumenty, které uplatnil v řízení před krajským soudem. Žalovaný se ztotožnil se závěry krajského soudu a doplnil, že existence a svědectví navrhovaného svědka nemůže být pro stěžovatele novou skutečností, protože stěžovatel svědka znal. Nelze proto tvrdit, že stěžovatel nenavrhл svědka bez svého zavinění.

[8] Stěžovatel neprokázal v daňovém řízení, že v předmětné nemovitosti v roce 2004 trvale bydlel. S jeho argumentací se neztotožnil krajský soud ani Nejvyšší správní soud. Stěžovatel přitom musel být srozuměn s tím, že musí svá tvrzení prokázat, pokud hodlal snížit základ daně o úroky uhrazené z meziúvěru a z úvěru ze stavebního spoření na bytové potřeby.

V.

[9] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Stěžovatel namítl, že se krajský soud nevypořádal s námitkami, které uplatnil v daňovém řízení a v žalobě. Nejvyšší správní soud však nemohl přehlédnout, že to byl stěžovatel, kdo nekoncipoval jednotlivá podání v návaznosti na procesní stádium, ve kterém se projednávána věc nachází. Stěžovatel uváděl v odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí obnovy, ve správní žalobě i v kasační stížnosti zcela shodné skutečnosti. Vždy šlo o argumenty týkající se řízení o doměření daně, nikoli důvodů, pro které lze obnovit pravomocně ukončené daňové řízení. Krajský soud pečlivě vysvětlil, že předmětem soudního přezkumu bylo rozhodnutí o zamítnutí návrhu na povolení obnovy daňového řízení. Zdůraznil požadavek potřeby právní jistoty, se kterou je spojeno nabytí právní moci daňového rozhodnutí. Z odůvodnění rozsudku krajského soudu je bezpečně zřejmé, proč krajský soud nepovažoval za důvod pro nařízení obnovy řízení to, že se měl stěžovatel sejít v roce 2011 s Ing. J. S., který by mu jako svědek mohl dosvědčit užívání nemovitosti k bydlení v roce 2004. Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že takový důkazní prostředek měl případně místo v řízení o doměření daně. Nemůže být důvodem pro nařízení obnovy pravomocně ukončeného řízení. Nejde o důkaz, který podle § 117 odst. 1 písm.a) daňového řádu nemohl být bez zavinění příjemce rozhodnutí nebo správce daně uplatněn v řízení již dříve. Není tímto důkazem ani s ohledem na tvrzení, že si stěžovatel na existenci tohoto důkazu nevzpomněl v průběhu daňového řízení.

[12] Společným rysem všech podání stěžovatele je snaha dosáhnout opětovného hodnocení hledisek rozhodných pro doměření daně z příjmů. Stěžovatel je v řízení o kasační stížnosti zastoupen právním zástupcem. Nejvyšší správní soud proto ve shodě s názorem krajského soudu považuje za dostačující pouze poznamenat, že již v rozsudku ze dne 31. 5. 2004, čj. 5 A 24/2002 - 34, připomněl obecně platnou zásadu, podle které *„napadá-li žalobce rozhodnutí vydané v prvním stadiu řízení o obnově, může účinně namítat pouze to, že existují podmínky její přípustnosti, nikoliv však okolnosti týkající se skutkového stavu věci, které lze uplatnit až ve druhém stadiu řízení o obnově, v němž by se znovu rozhodovalo ve věci“*. Nejvyšší správní soud se k věcným námitkám stěžovatele proti doměření daně vyjadřoval již ve shora zmíněném rozsudku ze dne 23. 9. 2010, čj. 8 Afs 78/2009 - 56. V něm posoudil, zda byly splněny podmínky pro doměření daně.

[13] Stěžovatel v kasační stížnosti označil závěry žalovaného o nesplnění podmínek pro povolení obnovy řízení za nesprávné a nezákonné. Neuvedl však, v čem spatřuje nezákonnost a nesprávnost postupu krajského soudu. Za takovou námitku nelze považovat obecné tvrzení, že se krajský soud nevypořádal se stěžovatelovými námitkami a nesprávně aplikoval ustanovení právních předpisů. Nelze za ni považovat ani tvrzení stěžovatele, že výslech svědka je pro správné doměření daně nezbytný. Jak již bylo uvedeno, krajský soud se s věcí pečlivě vypořádal a podrobně vysvětlil důvody svého rozhodnutí.

[14] Nelze přisvědčit ani názoru stěžovatele, že je oprávněn uplatnit jakýkoli důkazní návrh na podporu svých tvrzení kdykoli během desetileté lhůty ke stanovení daně podle § 148 odst. 5 daňového řádu. Nezbyvá než zopakovat, že návrh na obnovu řízení nebyl finančním ředitelstvím zamítnut v důsledku nedodržení lhůty k podání návrhu, ale protože domnělý důvod pro povolení obnovy nebylo možné podřadit pod § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu. Posledně zmíněné ustanovení zdůrazňuje odpovědnost stěžovatele za plnění svých procesních povinností, mezi které nepochybně patří povinnost tvrdit skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daně (povinnost tvrzení) a tyto skutečnosti řádně a včas prokázat (povinnost důkazní). Pokud stěžovatel vlastním zaviněním neuplatnil rozhodné skutečnosti nebo důkazy do právní moci rozhodnutí správce daně, nemůže tyto skutečnosti a důkazy uplatnit následně a domáhat se obnovy řízení. Pokud by Nejvyšší správní soud přisvědčil postupu navrženému stěžovatelem, popřel by tím jeho odpovědnost za řádné a včasné splnění jeho důkazní povinnosti. Rovněž by tím podstatně oslabil požadavek na presumpci správnosti a nezměnitelnosti rozhodnutí, která již nabyla právní moci.

[15] S poukazem na shora uvedené skutečnosti neshledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou, a proto ji zamítl.

[16] Nejvyšší správní soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo a který o náhradu nákladů požádal, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal. Povinnost žalovaného správního orgánu hájit jím vydané rozhodnutí představuje součást povinností vyplývajících z běžné správní agendy, k níž je žalovaný vybaven personálně i finančně ze státního rozpočtu. Žalovanému nevznikly v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 23. prosince 2013

JUDr. Jan Passer
předseda senátu